

[Vanggaard.]

mig efter min Lyst, og paa mit Relief har jeg malet en Kvinde i Brynje og en Mand i Kjole — vel at mærke Damedragt —, det har nu mere mig at gøre det saadan, og jeg har ikke nogen som helst anden Grund.

Vi er da kommet videre. Vi er kommet til Kunsten for Kunstnerens Skyld, for Kunstnerens Morskabs Skyld — saa vidt er man kommet i sin saakaldte Idealisme. Ledelsen derude har været hovmodig og ufolkelig. Det har været et: Vi alene vide, og det er ellers ikke saadan Tidsaanden. Vi har f. Eks. en civil Forsvarsminister, og vi ser jo paa flere Omraader, at det ikke skal være: Vi alene vide. Men Museets Bestyrelse har set med Foragt paa Almenhedens Dom og paa Statens Penge.

En af de mest bekendte Foreteelser derude er jo det meget omtalte Willumsenske Relief. Det er bedømt fra alle Sider uden Hensyn til Partiliniér som forrykt og uinteressant. Der blev betalt den efter danske Forhold umaadelige Sum af 200 000 Kr. for det, og deraf maatte Staten gennem Kunstmuseet punge ud med 150 000 Kr. + 25 000 Kr. til Kolossens Opstilling.

Det har man gjort Gæld for. Jeg ser, at Hovedrevisoratet har gjort Bemærkning om, at der er overført Gæld til følgende Aars Regnskab. De har Lov til at overføre overskydende Penge til følgende Aars Regnskaber, men Hovedrevisoratet mener ikke, at de har Lov til at overføre Gæld. Nu vilde man maaske ikke være saa vred over det, hvis det ikke netop var, at der resterer endnu 75 000 Kr. til Betaling af denne Kolos, som vore Efterkommere, hvis ikke det sker allerede længe før, vil sætte udenfor Museet.

Dette Relief søges dog i visse Kredse fremstillet som fremragende og kunstnerisk. Ja, vi har i Aar oplevet H. C. Andersens 125 Aar Jubilæum — nu holder man jo ogsaa 125 Aars Jubilæum. Denne fremragende Digter har jo skrevet det meget bekendte Eventyr „Kejserens nye Klæder“, og den Lignelse, han dér benytter, hører utvivlsomt til de evige Sandheder og lever under forskellige Former videre i Nutiden.

Men var det saa endda det eneste Misgreb — man siger jo, at hvor der handles, dér spildes. Der er en lang Række saakaldte Kunstværker. Jeg vil nævne et Billede som „Mosekonen brygger“, der enstemmigt af hele den samlede Presse uden Hensyn til Partianskuelse er bedømt som det argeste Stads. Man har Pakkasemalerier og andet af samme Sort. Jeg vil anbefale Rigsdagen

samlet at gaa ud og se paa alt det Vanvid, som Samlingen de sidste Aar er forøget med, og den vil forfærdes.

For at faa Plads til alt det maa Museet udskyde og har udskudt vægtige Kunstværker. Vi behøver blot at tage Eksemplet her fra Rigsdagens Medlemmers private Spisesal, hvor Otto Baches herlige Maleri „Heste ved Stranden“ forefindes. Nu har vi ganske vist den Glæde at kunne se paa det hver Dag; men det er dog erhvervet af Museet, og det bør neppe undrages Offentligheden for at give Plads til Værker, som nogle er tilbøjelige til at kalde vanvittigt Tøjeri.

Saa har man deponeret en Samling derude Aar efter Aar, der fylder op, samtidig med at man sætter Kunstværker ud, og man har modtaget en stor Gavesamling, som aldrig burde have været paa Museet. og som ogsaa tager sin Plads.

Den tredje Form, hvorunder Staten giver sit Tilskud, er til Udstillinger. Der blev for nogle Aar siden — jeg tror i 1920 —21 — bevilget 40 000 Kr. til en Udstilling af dansk Kunst, der førtes omkring til forskellige Byer i Amerika. Meningen dermed var selvfølgelig, at det skulde være en Reklame for dansk Kunst, og ogsaa at faa solgt noget, saaledes at dansk Kunst kunde finde Afsætning. Hvad fik disse stakkels Kunstnere, hvad fik Danmark for sine Penge? Der blev ikke solgt for en Cent, intet, og det maa utvivlsomt føres tilbage til den Aand, som hersker herhjemme for Tiden.

I Forfjor havde vi Forumudstillingen, hvortil man gav 30 000 Kr., men disse Penge mener jeg var vel anvendt. Resultatet var ganske vist negativt, men man viste dog Folk, hvad der har været frembragt af herlig dansk Kunst, og hvad vi frembringer nu.

Endvidere gives der et aarligt Tilskud til en Kunstudstilling paa Købestævnet i Fredericia, men Kursen for disse Udstillinger har været saaledes, at de besøgende forlader disse Udstillinger med Forundring, ja, man kan i mange Tilfælde sige med Forbitrelse.

Saa vil man maaske undskylde det med, at det er Tidsaanden, at der ogsaa er noget galt andre Steder i Verden, og at dér kan man træffe lignende sygelige Fænomener i Kunsten. Jeg indrømmer, at det kan være Tilfældet, det har jeg selv haft Lejlighed til at se. Men det er sagt mig af Folk, der kender nøje til det, at noget saadant findes ikke paa de officielle Udstillinger og under-